

A magyar krónikák és a kitalált középkor III.

A germánok hősi múltja!

Eredetileg csak érintőlegesen akartam tárgyalni a gótok történelmét, elsősorban annak hispániai vonatkozásaira koncentrálva. Lehetetlen volt azonban nem meglátni, hogy milyen súlyosak a következményei annak, ha Attila korának eseményei időben 44 évvel korábbra kerülnek! Ha ugyanis Attilát visszahelyezzük eredeti időbeli helyére, vagyis a négyszázas évek elejére, akkor abban a megdöbbentő tapasztalatban lesz részünk, hogy a hun történelem időben „rácsúszik” a gót történelemre, s rögvest kiderül, hogy nincs is gót történelem!

Még mielőtt bárki félreértené: nem azt mondom, hogy ne lettek volna gótok, mert gótok történetesen voltak! De az a hősi gót múlt, ami a háromszázas évek végén és négyszázas évek elején itt állítólag lezajlott, valójában Attila korának időben 44 évvel visszadatált, kicsit átköltött és gótok által kisajátított duplikációja! A hun korszak eseményeinek egyes emlékfoszlányai, egyes momentumai, egyes személyei, viszonyai és vonatkozásai lettek kiragadva és zűrzavaros módon úgy összetákolva, hogy abból egy hősi gót múlt kerekedjék ki! Nézzük, mi történik Európában a háromszázas évek végén és a négyszázas évek elején a Nagy Képes Világtörténet szerint:

„Alarich a Duna torkolatai körül, Peuke szigetén született s kis kora óta övéivel együtt barangolt a római tartományokban. A baltok híres nemzetségéből való volt, s mikor megemberesedett, a nyugati gótok megválasztották királyuknak. Azonban legfőbb vágya az volt, hogy római tábornok lehessen s ez a vágya teljesült, mikor Rufinus halála után Eutropius kinevezte Epirus és környéke parancsnokának. Itt egész tervszerűen előkészületeket tett; a fegyverkovácsokat a maga céljaira foglalkoztatta s kincseket gyűjtött, hogy majdan szembe szállhasson Rómával.” (Kiemelés tőlem!)

Fölbukkan tehát Alarik, a baltok nemzetségéből származó vezér, akit a gótok megválasztottak királyuknak, s akinek nem kisebb ambíciói vannak, mint szembe szállni a hatalmas Római Birodalommal! Olvashattuk, hogy egész tervszerű előkészületek történnek a nagy

összecsapáshoz, Alarik kincseket gyűjt, fegyverkovácsokat foglalkoztat, úgy tűnik szándékai felettébb komolyak! Történik pedig mindez a háromszázas évek végén, és a négyszázas évek elején! De nézzük, mi történik ugyanebben az időben a Képes Krónika szerint:

„Az Úr megtestesülésétől számított háromszázhetvenharmadik évben, Valens császárnak és I. Coelestinusnak, a római egyház pápájának idejében, a világ hatodik korszakában a Szittyaországban lakozó hunok megsokasodtak; egybegyűltek és maguk közül kapitányokat rendeltek: a Zemény nemzetségbeli Csele fiát Bélát, Kevét és Kadocsát, Etelét, Kevét és Budát, a kador nemzetségbeli Bendegúz fiait, majd elhatározták, hogy benyomulnak a nyugati tájakra. (...) Az Úr megtestesülése utáni négyszázegyedik, a magyarok Pannóniába történt bejövételétől számított huszonnyolcadik esztendőben a magyarok, vagyis a hunok a rómaiak szokása szerint egyetértő akarattal királyul emelték maguk fölé Attilát, Bendegúz fiát, aki előbb a kapitányok közé tartozott.” (Kiemelés tőlem!)

Lám, ebben az időben a Képes Krónika szerint is nagy a készülődés, és itt is királlyá emelnek valakit, ám mintha valami nem stimmelne! Itt ugyanis a hunok készülődnek nem pedig a gótok, s az új király neve sem Alarik, hanem Attila! A cél mégis ugyanaz: bevonulni a nyugati tájakra, és szembeszállni Rómával! Folytassuk, s nézzük meg, hogy mi történik Alarikkal a Nagy Képes Világtörténet szerint:

„Élére állva a szétszórt gótoknak, Görögországba vezette őket. Minden ellenállás nélkül járta be Macedonia és Thessalia téreit s levonult a híres thermopylaei szoroson, hol megnyíltak előtte Phocis és Boeotia városai. A barbárok iszonyú pusztítást vittek véghez a tartományban (...) az egész félszigetet lángba, vérbe borították. Végre Stilicho sem nézhette már a borzasztó látványt; hajóhadával Korinthus romjai közelében kötött ki s hátba fogta Alarichot. Ez népével az Arkadia és Elis határszélén levő Pholae hegységbe huzódott, miután hadai egymásután vereséget szenvedtek. Itt Stilicho a gótokat azonnal bekerítette s a Peneus folyó vizét külön csatornán levezette, hogy a barbárok sem enni, sem inni valóhoz ne jussanak. Azután erős sánczokat hányatott köröskörül s egészen biztosra vette, hogy a gótok vagy megadják magukat, vagy ott vesznek. De míg Stilicho mulatságokban keresett szórakozást s katonái a tartományban elszéledtek, Alarich egérútra talált s elmenekült.” (Kiemelés tőlem!)

Láttuk tehát, hogy a gótok Alarik vezetésével a Balkán-félszigetet pusztítják, de Stilicho, a nyugat-római hadvezér segítségére siet a keletieknek, vereséget mér a gótokra és bekeríti őket. A végén azonban Alarik mégis egérutat nyer. Nézzük, mi történik ugyanekkor a Képes Krónika szerint:

„Abban az időben Pannónián, Pamphylián, Phrygián, Macedónián és Dalmácián a sabariai származású Macrinus fejedelem uralkodott, ki hadban jártas férfiú volt; megtudván, hogy a hunok a Tisza fölött megtelepedtek, és napról napra pusztítják országát, visszariadt attól, hogy országa szülötteivel támadjon rájuk; elküldte követeit a rómaiakhoz, és tőlük kért segítséget a hunok ellen: mert hiszen a római császár kegyelméből bírta mindama földeket. A rómaiak pedig abban az időben az alemán származású Veronai Detrét a maguk

akarataból királyul rendelték maguk fölé, őt kérték, hogy vigyen Macrinusnak segítséget; ez készséges szívvel beleegyezett; itáliai, germán és más, a nyugati részek mindenféle nemzetéből való seregével elindult. Eljutott Százhalomig, ahol Potentiana városához a longobárdok is gyülekeztek, hogy Macrinusszal tanácsot tartson, vajon hol támadjanak a hunokra: átkelven a Dunán, sátraikban, szállásukon, vagy más helyen-e? Míg Detre és Macrinus megtelepedve ekképpen tárgyaltak, tanakodtak, a hunok Sicambriánál az éjszaka csöndjében tömlőkön átkeltek a Dunán, és kegyetlenül leöldösték Macrinus és Detre seregét, mely a mezőn sátorozott, mert Potentiana városa be nem fogadhatta. E támadás nekikeserítette Detrét, harcba vonult a hunok ellen Tárnokvölgy mezejére; megütközött velük, és mondják, hogy népének nagy veszedelmével és romlásával legyőzte a hunokat. A hunok maradékai átfutottak a Tiszán." (Kiemelés tőlem!)

Ebben az idézetben kísértetiesen ugyanazokat az elemeket találjuk, mint az előbb a gótoknál! Figyeljük meg a párhuzamokat: A hunok, akárcsak a gótok, a Balkánt pusztítják. A kelet-rómaiak segítségére itt is egy nyugat-római hadvezér siet, ezúttal nem Stilicho, hanem Detre. Érdekes, hogy amint a gót Alarik seregei vereséget szenvednek Stilicho seregeitől, úgy a hunok is vereséget szenvednek Detre seregeitől a tárnokvölgyi csatában! S mint ahogy „Alarich egérútra talált s elmenekült”, úgy „a hunok maradékai is átfutottak a Tiszán"! De a párhuzamok még nem érnek véget: „A császár még azt is megtette, hogy Alarichot kinevezte Illyricum főparancsnokává.” - olvassuk a Nagy Képes Világtörténetben. A Képes Krónika szerint ugyanekkor Detre, akit a rómaiak királlyá emeltek maguk fölé, rábeszélte Attilát, hogy „induljon személyesen a nyugati tájak ellen” s Attila megfogadva Detre tanácsát „először - mondják - Illíriába rontott.” Illíriát tehát mind Alarik, mind pedig Attila uralma alá hajtja. Míg Alarikot a császár nevezi ki Illíria főparancsnokává, addig Attilát maga a római király, Detre biztatja a nyugati tájak - s így többek között az Illíria - elleni harcra! Ezután így folytatódik Alarik története a Nagy Képes Világtörténetben:

„A vakmerő gót király elbizakodottsága most már nem ismert határt. Kalandos lelkét Itália gazdagsága izgatta s elhatározta, hogy addig nem nyugszik, míg Rómát hatalmába nem keríti. A 401. évben összegyűjtven népét, átkelt az Alpok szorosain, szétszórva a Timartus folyónál egy római sereget, mely őt fel akarta tartóztatni.”

Érdekes, Alarik már Róma meghódítására gondol! Épp, mint Attila! Továbbá Alarik épp a 401. évben gyűjti össze seregét! A Képes Krónika szerint Attilát a hunok éppen 401-ben emelték királyul maguk fölé, s Attila, Detre tanácsára még abban az évben, vagyis 401-ben „hadba szólította seregét"! Érdekes, hogy ekkor Alarikot is fel akarta tartóztatni egy római sereg:

„szétszórva a Timartus folyónál egy római sereget, mely őt fel akarta tartóztatni.” (Nagy Képes Világtörténet)

Akárccsak Attilát:

„Zsigmond király állott elébe rengeteg sereggel, de ezt egész seregestül leverve, uralma alá vetette.” (Képes Krónika)

Aztán mintha a catalaunumi csata egyes momentumai is fölsejlenének a gót történelem lapjain:

„Stilicho pedig minden késedelem nélkül rendeletet adott ki a nyugati birodalom összes hadainak, hogy gyorsan vonuljanak Itália földjére.”

Emlékezzünk, hogy a catalaunumi csatamezőn Aetius is tíz nyugati királlyal, vagyis a szó szerint a „nyugati birodalom összes hadaival” támadta meg váratlanul Attilát! Akárcsak Stilicho Alarikot! De nézzük a csata lefolyását a Nagy Képes Világtörténetből:

„A császáriak jobb szárnyán a legodaadóbb hűséggel harczolt lovassága élén az alánok fejedelme, de mindjárt az ütközet kezdetén elesett. Erre csapata meghátrál s a gótok vad ujjongásban törve ki, visszanyomják az egész lovasságot. Ez elhatározó pillanatban vezeti Stilicho harczba a legiókat s irtózatot tusában legyőzi a gótokat.” (Kiemelés tőlem!)

Ugyanakkor a Képes Krónikában ez áll:

„Ebben a csatában a gótok nagy királya, Athalarik nevezetű is elesett; mikor vesztét megtudták a többi királyok, akiket meg nem öltek, futásban kerestek menedéket!” (Kiemelés tőlem!)

Tudjuk, a catalaunumi csatával egy időben zajlottak le a hispániai események is:

„Kimenvén innen (Attila), levonult a Rhone mentén Catalaunumba, ahol is megosztotta seregét, és egyharmadát válogatott kapitányokkal a nagy hatalmú Miramamma szultán ellen küldte; ennek hallatára ez a hunok elől Sevilla városából átkelvé az úgynevezett sevillai tengerszoroson Marokkóba menekült. (...) Attila király seregének harmadik része pedig, mely nem vehetett részt ebben a csatában, késedelme miatt rettegett Attilától, s Katalóniában maradt Attila egész élete folyamán; ama haza lakosai lettek, és nem akartak visszatérni Pannóniába. A Miramamma ellen küldöttekből maguk a hunok hatvanötezeren voltak, nem szólva az idegen népről. E hunok közül többeket kapitánynak rendeltek, ezeket a maguk nyelvén spánoknak nevezték, róluk kapta nevét azután egész Ispánia.”

Nézzük, hogyan fest ugyanennek a történetnek a gót kiadása a Nagy Képes Világtörténet szerint:

„De már ekkor Sarus, a gót származású tábornok rendeletet kapott, hogy a lázadót verje le s fejét hozza Honorius lába elé. (...) De Constantinus nem ijedt meg; a frank Edobichra és a brit Gerontiusra bízván a vezérletet, ezek addig serénykedtek, míg Sarust kiszorították Galliából. Ekkor arra gondolt, hogy Spanyolországot is hatalmába keríti. (...) Constantinus a főparancsnokságot Constans fiára ruházta, ki előbb szerzetes volt, s a honoriánok ezredeit – így neveztek Honorius tiszteletére némely barbár csapatokat, melyek katonai fegyelem alatt voltak – rá bízta, ennek sikerült magát keresztülvágnia. (...) A tartomány most a honoriánok őrizetére bízott s ezek siettek rablásvágyukat kielégíteni. Nem törődtek a szorosok

őrizetével, és a barbárok 409. őszén Spanyolországba törtek és a tartományt elárasztották."

Aztán így folytatódik a gót vezér története a Nagy Képes Világtörténet lapjain:

„A büszke Alarichot megtörte a nagy veszteség és Stilichótól békét kért. Ezt meg is kapta az alatt a föltétel alatt, ha Itáliát mennél rövidebb idő alatt elhagyja s népével Pannoniába, innen meg Epirusba vonul. Alarich színleg megígérte e föltétel teljesítését, de csak azt várta, hogy serege új csapatokkal erősödjék. A mint elég erősnek érezte magát, újra fölkerekedett Pannoniából...” (Kiemelés tőlem!)

Érdekes, hogy akárcsak Alarik, Attila is pihen, erőt gyűjt és kipótolja seregét, mielőtt Pannóniából újból fölkerekedne:

„Miután Attila király öt esztendeig nyugodott Sicambriában, kipótolta seregének harmadrészét, mely Katalóniában maradt vissza; majd udvart tartott, kivonult Pannóniából ...”

Alarik célja ezután már maga a birodalom fővárosa: Róma!

„Róma lakosait Alarich közeledésének híre olyan rémületbe ejtette, hogy nyakra-főre igyekeztek a főváros falait jó karba helyezni. (...) Alarich tehát egész táborával fölkerekedett; átkelt az Alpokon és a Po vizén, s nem törődve az útjába esett városokkal, egyenesen Rómának tartott. Róma alá a 408. év vége felé érkezett s tüstént körülzárta a várost. (...) Midőn a gótok tábora a falak alatt megjelent, úgy a nemességet, mint a népet mérhetetlen düh szállotta meg, hogy egy nyomorult barbár a világ fővárosa ellen vakmerő kezét fölemelni bátorkodik. (...) Nem maradt más hátra, mint Alarichot megkérlelni. Követeket küldtek tehát hozzá, hogy méltányos föltételek mellett hagyjon fel a megszállással.” (Kiemelés tőlem!)

A gót Alarik tehát Róma felé tör, s a rémült rómaiak követséget küldenek hozzá, méltányos feltételeket ajánlva! Történik mindez kevéssel Alarik halála előtt! Lássuk mit mond a Képes Krónika:

„Ezután, mikor Ravenna alá vonult, az ariánusok érseke (...) megígérte Attila királynak, ha csatlakozik az ő felekezetéhez és üldözi a keresztényeket, népének fárasztása és költség nélkül egész Itáliát, Róma városát és Afrikát is hatalma alá veheti. (...) Megértették a rómaiak, micsoda veszedelem származhat ebből a keresztényekre, Leóhoz fordultak, az apostolihoz, hogy irányítsa Attilához lépteit, kérvén őt a rómaiak nevében, hogy fogadja el adójukat és szolgálatukat, amíg csak él, mármint Attila.” (Kiemelés tőlem!)

Különös, hogy Attila is Róma városának bevételét tervezi, őhöz is békéltető követséget küldenek a rómaiak, s ez is kevéssel halála előtt történik! A Leo pápával történt tárgyalása után Attila visszafordul Ravenna felé. A Képes Krónikában így olvassuk:

„Így hát a király teljesítette a rómaiak követelését, és elbocsátotta az apostol utódját, majd bevonult Ravennába, követve a pápa tanácsát, elfogatta az ariánusok érsekét követőivel együtt.” (Kiemelés tőlem!)

Alarik szintén Ravenna ellen indul:

„Alarich Ravennához közeledett; de a császári udvar a dolgok szerencsés fordulatára újra a halogatáshoz folyamodott. Növelte Alarich bosszúságát, hogy egyik halálos ellenségét, Sarust, Honorius palotai szolgálatra alkalmazta.” (Kiemelés tőlem!)

Ezután a gót Alarik már Afrika meghódítását tervezi:

„Alarich összeszedte seregét, s Campanián és Lucanián át megindult Reggióba, hogy onnan Sicilia és Afrika meghódítására előkészületeket tegyen.” (Kiemelés tőlem!)

A Képes Krónikában Attiláról olvassuk ugyanezt:

„...népének fárasztása és költség nélkül egész Itáliát, Róma városát és Afrikát is hatalma alá veheti. (...) Délt, nyugatot, északot és keletet széltében-hosszában uralma alatt tartván, azt forgatta elméjében, hogy átkel a tengeren, és meghódítja Egyiptomot, Asszíriát és Afrikát”!!! (Kiemelés tőlem!)

Ekkor azonban váratlan dolog történik a gót fejedelemmel:

„... a 410. évben Alarich hirtelen halállal, férfikora virágjában, kimult.”
(Nagy Képes Világtörténet)

Akárcsak Attila, teljesen váratlanul orrvérzés (vagy mérgezés?) által!

S most tessék jó erősen megkapaszkodni, ugyanis Alarikot *„a gótok nagy pompával temették el a calabriai Costenza mellett a kis Busentus folyó medrébe.”!!!* (Kiemelés tőlem!)

Ezen a ponton talán érdemes elolvasni azt is, amit a Pallas Nagy Lexikona ír Alarikról:

„Alarich
1. a nyugati gótok királya, sz. Kr. u. 376 körül a Baltok nemzetségéből. Meghalt 410-ben. 20 éves korában az épp oly ravasz mint vitéz ifju a trónra került. Midőn Nagy Theodosius utóda, Arcadius keletrómai császár a kikötött évpénzt kifizetni vonakodott, A. a balkáni félszigetet tűzzelvassal elpusztította s rablóhadai élén Görögországba tört. Athén pénzen váltotta meg magát, de Korint, Argos és Spárta szörnyen lakottak. E hírekre a nyugat-római

birodalom minisztere, Stilicho, a keletrómai birodalom segélyére sietett és Arkádiában A.-ot ügyesen bekerítette. A két udvar között a bizalmatlanság azonban még a válság pillanatában sem szűnt meg, amiért is Stilicho úgy látszik szándékosan engedte A.-ot szökni. A keletrómai udvar pedig A.-ot hercegi címmel keleti Illyriumnak helytartójává és birodalmi hadvezérré nevezte ki, hogy őt esetleg Stilicho ellen felhasználhassa. A 400. év óta A. Italiának lett ostorává (!!!), Stilicho ugyan a gót királyt nemcsak ez évben, hanem 403-ban is (Pollenfia és Verona táján) legyőzte, azután pedig évi díj fizetése által békére szorította. De mikor Honorius császár népszerű miniszterét féltékenységből megölette és az Alarich-chal kötött szerződést megsértette: A. 408-ban megint Olaszországba tört és Rómát fogta ostrom alá. Ekkor óriási váltságdíj (5000 font arany és 30,000 font ezüst) lefizetése után még egyszer megkegyelmezett az örök városnak és Ravenna, Honorius menedékhelye ellen sietett, melyet azonban hasztalan ostromolt. Midőn a Honorius-szel kezdett alkudozások sem vezettek célhoz, A. 409-ben megint Róma alatt termett, melyet kiéheztetett és megadásra birt. Azután arra kényszerítette a szenátust, hogy Attalus-t, a város főnökét emelje Honorius helyébe a császári székbe. Nemsokára azonban e tehetetlen embert letette és harmadszor fogott Róma ostromához, melyet 410 aug. 24. árulással elfoglalt. A gótok a fővárost több napig fosztogatták, a templomokat azonban, melyeket menedékhelyekül tiszteltek, megkímélték. A győző azután Szicília felé vonult s úgy látszik Afrikába készült átkelni, de midőn hajók hiányában visszafordulni volt kénytelen, Cosenza városában váratlanul meghalt. A gótok (a monda szerint) szeretett királyukat a Busento medrébe temették és hogy sirját senki fel ne dulja, a sir megásására rendelt római foglyokat egytől egyig leölték. A. utóda sógora Athaulf lett." (Kiemelés tőlem!)

Azért itt már tényleg álljunk meg egy szóra! Tisztelt Olvasó! Ki volt az valójában, akit a magyar hagyományok szerint hármaskoporsóban folyómederbe temettek, majd a sírját megásoló embereket egytől egyig lenyilagták, hogy senki ne tudhassa hol nyugszik? Alarik volt az? ... Nem! ... Attila volt! Gárdonyi Géza most bizonyára forog a sírjában! S ki volt az, aki „Itáliának lett ostorává”? Alarik? Egyáltalán nem! A Képes Krónika szerint Attila volt az, aki magát így nevezte:

„Attila, Isten kegyelméből Bendegúz fia, a nagy Magor unokája, ki Engadiban nevelkedett, a hunok, médek, gótok, dánok királya, a földkerekség ijedelme, Isten ostora.” (Kiemelés tőlem!)

S figyeljük csak meg, hogy mikor hal meg Alarik: éppen 410-ben! Talán még emlékszünk, hogy korábban Attila halálát is épp erre a 410-es évre toltuk vissza a juliánuszi Era szerinti kb. 44 évnyi korrekcióval élve! Továbbá azt is láttuk, hogy ha Attila hal meg 410-ben, s nem pedig Alarik, és Csaba is ekkor menekül Honoriushoz Görögországba, akkor érthetővé válik, hogy miért épp 13 évig időzött ott! Hiszen éppen 13 évvel később, azaz 423-ban hal meg Honorius! Minden stimmel tehát, csak éppenséggel a gót Alarik időbeli helyén a hun Attilának kellene szerepelnie! Attila életének utolsó szakaszát a julianusi Era szerint 44 évvel későbbre tolták, hogy eredeti időbeli helyén, a négyszázas évek elején felépíthessék a hősi gót múltat, s megteremthessék a gótok nagy királyát, Alarikot! Ezért jelenik meg a Képes Krónikában Attila 44 évig tartó királykodása, ezért nyúlik meg életének ideje 124 évre, s ezért szakad el Csaba menekülése Honorius uralkodási idejétől! Az Akadémia tudorai éppen az ilyen, és ehhez hasonló ellentmondások miatt tekintik történelemtudományi szempontból hiteltelennek középkori krónikáinkat!

Rendkívül bizarr, és egyben fölöttébb árulkodó momentuma a germánok „hősi” históriájának „Attalus” császár felbukkanása! Látszik, hogy azért a hajdanvolt korok emberét sem volt túlságosan egyszerű dolog az orránál fogva vezetni! Közöttük is akadt gondolkodó elme szép számmal, s ezek az ilyen históriák hallatán olykor-olykor feltették a kényelmetlen kérdést: „Mindezek a dicső dolgok merő véletlenségből nem a hun Attilával történtek meg? Mert mi mintha úgy emlékeznénk!” Na az ilyen kellemetlen kérdések kivédésére alkották meg „Attalust”, a báb-császárt, akit állítólag a római szenátus a gót Alarik nyomására Honorius helyett római császárrá emelt! Meg lehetett tehát magyarázni a kételkedőknek, hogy csak azért rémlik nekik ez a bizonyos „Attala”, „Attalus”, „Ethele”, vagy mi a szösz, mert valóban élt egy ilyen nevű császár, aki névleg a gótok fölött is, és Róma fölött is uralkodott! Persze a tényleges hatalom nem Attalus, hanem Alarik kezében volt, s Attalus amúgy is csak rövid ideig uralkodott, mert Alarik „nemsokára e tehetetlen embert letette”! Éppen az ilyen momentumok teszik kétségtelenné, hogy még csak véletlenül sem ártatlan tévesztésről van szó a koraközépkor fiktív történelmével kapcsolatban, hanem sokkal inkább tudatos és szándékos történelemhamisításról, az aljas hazugságok valóságos csimborasszójáról!

Még egy részletre felhívnám a figyelmet: Mind Alarik gótzai, mind pedig Attila hunjai eleinte csak a balkáni görög részeket háborgatták, mint láttuk. Ezzel indult mindkét eseménysorozat. Majd egyszer csak hirtelen valami megváltozik, s mind a gót Alarik, mind pedig a hun Attila békén hagyja a Balkánt, s a nyugati részeket kezdi támadni! A Nagy Képes Világtörténet azt írja, hogy Alarik a balkáni zaklatások után „nagy hirtelen békét kötött a konstantinápolyi udvarral.”! A Pallas Nagy Lexikona meg egyenesen azt írja, hogy „a keleti udvar inkább akarta a barbár Alarich, mint a művelt Stilicho barátságát, ezért kibékült vele, sőt 397-ben Kelet-Ilíria kormányzójává tette.” Tudva, hogy Alarik valójában Attila alteregója, akár ki is találhatjuk mi történt ekkor! Nos, valószínűleg ekkor vette feleségül Attila a görög császárnak, Honoriusnak a lányát! Kötött tehát egy dinasztikus házasság, mely megalapozta a Kelet-Róma és a Hun Birodalom közötti viszonylagos békét, s ez az eseményekből is egyértelműen kiviláglik! Csak persze ehhez tudni kell, hogy a gót Alarik valójában nem más, mint a hun Attila germán másodpéldánya, mégpedig egy juliánuszi Erányival, azaz kb. 44 évvel korábbra datálva!!!

Összefoglalva:

A gótok története a Nagy Képes Világtörténet szerint:	A hunok története a Képes Krónika szerint:
Előkészületek a gótoknál a Róma elleni háborúra.	Előkészületek a hunoknál a Róma elleni háborúra.
A gótok a Balkánt zaklatják.	A hunok a Balkánt zaklatják.
Egy nyugat-római hadvezér, Stilicho, a keleti birodalom segítségére siet.	Detre, akit a rómaiak királyként maguk fölé emeltek, Macrinus kérésére a keletiek segítségére siet.
Stilicho vereséget mér a gótokra.	Detre a tárnokvölgyi csatában vereséget mér a hunokra.
Alarik egéruat nyer.	A hunok maradékai átfutnak a Tiszán.
Alarik váratlanul békét köt Konstantinápolyal, és ezután békén hagyja a Balkánt.	Attila vélhetőleg ekkor veszi feleségül Honorius görög császár lányát, s nem zaklatja tovább a Balkánt.
Alarikot Illíria főparancsnokává nevezi ki a császár.	Detre, aki római király, rábeszéli Attilát a nyugati tájak elleni harcra, s Attila elsőként Illíria ellen vonul.
Alarik 401-ben szólítja hadba a seregét.	Attilát 401-ben a hunok királlyá emelik maguk fölé, s még ebben az évben hadba szólítja a seregét.
Alariknak útját állja egy római sereg, melyet Alarik szétver.	Attilának útját állja Zsigmond király serege, melyet Attila seregestől uralma alá vet.
Stilicho rendeletet ad ki, melyben mozgósítja „a nyugati birodalom összes hadait” Alarik ellen.	Attilát Catalaunumnál egy Aetius nevű római patrícius serege várja, tíz másik nyugati király seregeivel egyetemben.
A csatában a rómaiak oldalán harcol az alánok fejedelme, aki mindjárt a csata elején elesik, mire a rómaiak meghátrálnak.	A csatában elesik a gótok nagy fejedelme Athalarik, ezt meghallva a többi királyok a futásban keresnek menedéket.
409-ben a Honorius császár tiszteletére „honoríanoknak” nevezett barbár gót csapatok betörnek Hispániába, s elárasztják a tartományt.	A Miramamma szultán ellen küldött hunok lekésik a catalaunumi csatát, Attilától való féltükben nem mernek visszatérni Pannóniába, hanem Hispániában rekednek, s annak a hazának lakosaivá válnak.
Alarik pihen, erőt gyűjt, új csapatokkal erősíti seregét, s amint elég erősnek érzi magát, újra fölkerekedik Pannóniából.	Attila öt esztendeig nyugszik Sicambriában, kipótolja seregének egyharmadát, mely odamaradt Katalóniában, majd udvart tart, s újra kivonul Pannóniából.
Alarik Róma ellen indul.	Attila Róma ellen indul.

A rémült rómaiak békéltető követséget küldenek Alarikhoz.	A rémült rómaiak Leó pápa vezetésével békéltető követséget küldenek Attilához.
Alarik Ravenna ellen vonul.	Attila Ravenna ellen vonul.
Alarik Afrika meghódítását tervezi.	Attila Afrika meghódítását tervezi.
Alarik váratlanul meghal.	Attila váratlanul meghal, orrvérzésben vagy mérgezés által.
Alarikot a Busentus folyó medrébe temetik.	Attilát a hagyomány szerint hármaskoporsóban a Tisza medrébe temetik.
A sírját megásó rabszolgákat egytől egyig leöldösik, hogy sírját senki fel ne dúlhassa.	A sírját megásó embereket egytől egyig lenyilazzák, hogy senki se háborgathassa nyugalmaát.

Láthatjuk tehát, hogy a hatalmas képzelőerővel megáldott nyugati krónikások hogyan gyártottak hősi germán múltat a hun korszak eseményeiből! Eleink dicső tetteit gátlástalanul kisajátították a maguk számára, miközben Attilát „lekutyafülűzték”, s minket pedig megajándékoztak a finnugorelmélettel! Mindez nem más, mint folytatólagosan és különös kegyetlenséggel elkövetett történelmi bűntény, nem kevés rasszista felhanggal megspékelve! Gondoljunk csak arra, hogy Kézai Simon mindjárt krónikájának az elején így kénytelen magyarázkodni:

„Minthogy erősen szíveteken fekszik, hogy a magyarok tetteit ismerjétek, s azt én igazán tudom, gondoskodtam, hogy azon nemzet történeteit mellyek különbözőkülönbféle irományokban Olasz-, Francia- és Németországban szerteszt vannak szórva, egy kötetbe szerkeszszem, nem követve Orosiust, ki Ottó császár kedvét keresve, kinek a magyarok különböző csatáikban sok zavart okoztak, könyveiben sokat hamisan koholva az állította, hogy a magyarok lator ördögöktől származtak. Azt irta ugyanis hogy Filimer, a nagy Aldarik góth király fia, midőn Scythia határaitra haddal támadt, a mint beszélik, seregében számos asszonyt vitt magával, kiket Alirumnáknak neveznek. S ezeket, minthogy a katonáknak igen alkalmatlanok voltak, csábitásaikkal sokat elvonván közzülök a katonai munkától, a mint mondják, a király tanácsa ezért a sereg társaságából kiverte. Kik is a pusztákon kóborogva végre a Meotis tava partjain szállottak meg, s midőn ott férjeik vigasztalásától elesve hosszasan tartózkodtak, említett Orosius állítása szerint lator ördögök jöttek hozzájuk s ölelkeztek velök. S ez ölelkezésből eredtek, mint mondja a magyarok. De hogy állítása nyilván nagy hazugság, bizonyítja először a szent írás, hogy a lelkeknek húsok és csontjok nincs, és hogy "a mi testtől van, test az, a mi pedig lélektől van, lélek az." De kitetszik, hogy a természet törvényeivel is ellenkezőt mondott; tökéletesen ellenkezik is a valósággal, hogy a lelkek nemzhessenek, mellyeknek nemző tehetség nem adatott. Miből nyilván van, hogy a magyarok is, mint a világ más nemzetei, eredetüket férfitől és asszonytól vették. Ugyanő ott is eléggé túl ment az igazságon, a hol a magyarok harczainak csak szerencsétlen kimeneteleiről látszik emlékezni, a szerencséket pedig hallgatással mellőzi, mi nyilván való gyűlöletét világosan mutatja." (Kiemelés tőlem!)

Hadd kérdezzem meg a Tisztelt Olvasót: Vajon mi a legjobb és legtalálhatóbb jelző annak az európai szellemi és kulturális közegnek a leírására, amelyben egy magyar krónikás azzal kénytelen indítani mondandóját, hogy a magyarok nem is az ördögöktől származnak, minként azt a nyugati krónikások nem kis jóindulattal állítják, hanem "*mint a világ más nemzetei, eredetüket férfitól és asszonytól vették*"?? ... Bizony ez mai fogalmaink szerint nem más, mint vegytiszta rasszizmus! Ilyen közegbe csöppentünk bele honfoglalásunkat követően! Vajon mi lehet az értéke a becsületnek, és mi a hősi múltnak? Vajon megérte-e egyiket a másikra elcserélni?? ... S lesz-e vajon történelmi jóvátétel...?

Tóth Gyula - <http://maghreb.blog.hu>